

MARIANNE COOPMAN

Brief aan ondersteuners

Beste Eva
(maar ook Anita, Koen, Emma, Lies, Stijn, ...)

Vorige zomer, tijdens het straatfeest, sprak je me aan. Er zat onrust in je ogen, en een harde trek rond jouw mond. "Leg mij nu eens uit hoe het met ons verder moet? Het kan toch niet dat we zo kort voor de start van een nieuw schooljaar staan en dat we niet weten wat onze opdracht zal zijn. Waar zal mijn werkterrein zijn? Hoe zullen kinderen met zorgnoden begeleid worden? Hoe kunnen we juffen en meesters in het gewoon onderwijs helpen? Welke middelen en mogelijkheden hebben we? Ik weet zelfs niet meer of ik onder die omstandigheden wil blijven werken." In talloze ontmoetingen, mails en telefoons hoorden we dezelfde noodkreten.

Ik kon jou niet de antwoorden geven die jij en je collega's op dat moment nodig hadden. De uitrol van het M-decreet is erg complex, de middelen zijn te beperkt, de noden zijn reëel en de organisatie van het onderwijsveld groot en traag. Je bent het schooljaar gestart vol twijfel. Samen met jou zo vele collega's.

Tussendoor ontmoetten we elkaar. Soms kort, soms langer. In het ondersteuningsnetwerk waar je aan de slag ging, werd

hard gewerkt en gezocht. Samen deden jullie alles om zoveel mogelijk leerlingen en leraren te helpen. Voortdurend blijft het gevoel dat er tijd en collega's te kort zijn. En toch veranderde stilaan de blik in jouw ogen. De gesprekken evolueerden meer en meer naar de inhoud van het werk. De oplossingen die werden gevonden, de momenten om te koesteren, de sprongen die collega's maakten. Het was vallen en opstaan.

Nog enkele dagen en het schooljaar is om. Er werden dit schooljaar groeistappen gezet in de netwerken maar ook beleidsmatig. Het COV heeft haar verantwoordelijkheid genomen in de stuurgroep en heeft zich geëngageerd in de paritaire commissies. Het blijft moeilijk. Het blijft te traag. Het blijft te weinig. Bijsturingen blijven nodig. De definitieve toekomst is onduidelijk. Er is nog een lange weg te gaan.

Eva, met deze brief wil ik jou en alle andere collega's die dichtbij of verder af de zorg van de leerlingen op hun schouder dragen, die blijven mee-helpen, mee-denken en mee-ondersteunen, extra danken. Ik wens jullie zonder meer een betere zomervakantie toe dan de vorige.

Marianne